

ENVER LJUBOVIĆ

PLEMIĆKA OBITELJ DEGORICIJA Enver Ljubović
V. Čopića 1
HR 53270 SenjUDK: 929.6(497.5):929 DEGORICIJA, M.
Izvorni znanstveni članak
Ur.: 2002-11-11

Autor u prilogu objavljuje zajedno s grbom i plemićkom poveljom o dodjeli plemstva i grba nekoliko najvažnijih povijesnih podataka o časničkoj plemićkoj obitelji Degoricija. Obitelj je podrijetlom iz Gorice i tijekom 17. st. doselila se u Senj, gdje su služili kao časnici u vojnoj posadi, a poslije se iz Senja članovi ove obitelji sele u Liku (Sinac). Jedan ogranak obitelji Degoricija živio je u Zagrebu, a drugi u Sincu. Kao iskusni časnici služili su u vojnim posadama tvrđavnih naselja Otočac, Prozor i Brinje. Najistaknutiji član ove plemićke obitelji bio je pješački graničarski kapetan, a kasnije major Otočke pješačke graničarske pukovnije austrijske vojske Vojne krajine Matija Degoricija. Za vojničke zasluge i revnost u obnašanju vojničke službe, nasljedno austrijsko carsko plemstvo i grb s pridjevkom "od Freunwalda" dobio je Matija Degoricija i njegovi zakoniti potomci u Beču 27. listopada 1759. od austrijske carice Marije Terezije. Nekoliko članova ove obitelji bili su oženjeni Senjkinjama, pa su sudjelovali i u javnom i političkom životu grada Senja, a mnogi su nakon smrti i pokopani u Senju.

Grb Matije Degoricije i njegovih zakonskih potomaka¹

Prezime Degoricija u pisanim dokumentima dolazi u različitim oblicima: Dengerica, Dangerica, Dengorica, Dengoricija, Degoricia, Degorizia i Degorizije, a danas se pojavljuje samo u oblicima Degoricija i Degoricia.² Današnji potomci ove obitelji koji žive u Hrvatskoj, upotrebljavaju oblik prezimena Degoricija.

¹ Grb u boji objavio je E. LJUBOVIĆ, 2001, 61. Grb je dizajniran u boji na temelju šrafiranog crno-bijelog grba obitelji Degoricija, koji je objavio V. DUJŠIN, 1938, 162, i grba iz grbovnice o dodjeli carskog austrijskog plemstva i grba Matiji Degoriciji i njegovim zakonitim potomcima.

² M. KRANJČEVIĆ, 1998, 210.

Prezime, dakako, dolazi od latinskoga prijedloga *de* i imena talijanskoga grada *Gorizia* ili *Goriczia*, pa bi se moglo ustvrditi da je podrijetlo porodice iz Gorice ili iz okolice ovoga grada, otkuda se u drugoj polovici 17. st. obitelj raselila u Primorje (Senj), zatim u Otočac, Kompolje i Sinac u Gackoj, kamo se doseljavaju oko 1690. Služili su kao graničarski časnici Otočke pješačke pukovnije na dugoj granici prema Bosni i Hercegovini, koja je bila pod Turcima. Kao časnici istaknuli su se u mnogim bitkama protiv Turaka, pa su mnogi među njima odlikovani različitim carskim vojničkim odlikovanjima.

Austrijsko carsko plemstvo i grb s predikatom *od Freunwaldta*³ dodijelila je 27. listopada 1759. austrijska carica Marija Terezija Matiji Degoriciji, kapetanu pješačke Otočke pukovnije, koji je kasnije promaknut u carskog majora. Članovi obitelji Degoricija generacijama su služili u Otočkoj graničarskoj pukovniji kao iskusni časnici i zauzimali zbog iznimnog junaštva i revnosti u obnašanju vojničke službe visoke časničke položaje.⁴

Plemstvo i grb istom poveljom dodjeljuje se i njegovoj supruzi nepoznata djevojačkog prezimena, Senjkinji Luciji, i svim njegovim zakonitim potomcima.⁵

Opis grba obitelji Degoricija

Štit raščetvoren na zlatna i crvena polja; u 1. i 3. zlatnom polju na zelenoj podlozi tri zelena bora; u 1. i 4. crvenom polju srebrni grifon koji u desnoj pandži drži sablju krivošiju. Iz okrunjene zlatne turnirske kacige raste srebrn grifon sa sabljom krivošijom u obje pandže. Plašt je zlatno-zelen i crveno-srebrn.

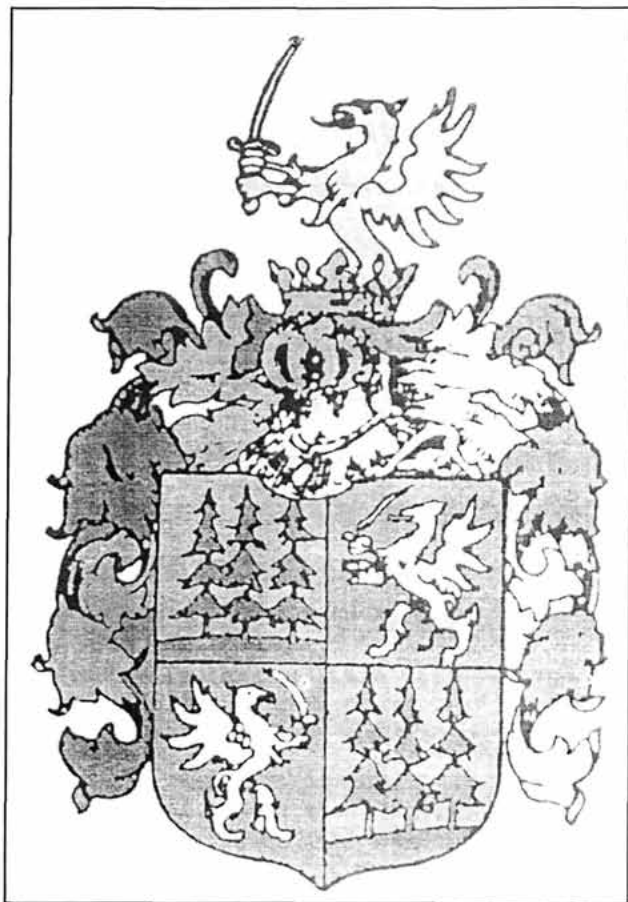
³ Grbovnica o dodjeli carskog austrijskog plemstva i grba Matiji Degoriciji i njegovim zakonitim nasljednicima, Beč, 27. listopada 1759.

⁴ Maticе krštenih, vjenčanih i umrlih Senja i Popis u Arhivu HAZU broj 94, i njemački broj 75.

⁵ Original grbovne povelje o dodjeli nasljednog carskog austrijskog plemstva i grba kapetanu Otočke graničarske pješačke pukovnije i njegovim zakonitim potomcima, napisan na njemačkom jeziku, danas se nalazi kod izravnog potomka Matije Degoricije gospode Mirjane Vrbanić Lewis, koja danas živi u Parizu.

Posebice ovom prigodom zahvaljujem potomku obitelji Degoricija gospodi dr. Tatjani Former iz New Yorka, koja mi je nesebično ustupila i poslala presliku grbovnice, a odobrila njezinu objavu u ovome prilogu. Također mi je ustupila za objavu i nekoliko dokumenata koji se odnose na obitelj Degoricija.

Sl. 1. Obiteljski grb Degoricija (grbovnica o dodjeli plemstva u posjedu Mirjane Lewis iz Pariza) - grb skeniran i dizajniran iz grbovnice

Prijevod grbovnice s njemačkog jezika:

Podizanje u plemićki stalež i dodjela grba *Matiji Degoriciji* sadašnjem kapetanu Otočke pješačke pukovnije s pridjevkom *pl. Freunwaldt*, Beč, 27. listopada 1759.

Plemićka povelja:

Kapetan Matija pl. Degoricija Freunwaldtski, Beč 27. X. 1759.

MI MARIJA TEREZIJA, po Božjoj milosti Rimska carica u Njemačkoj, kraljica Mađarske, Češke, Dalmacije, Hrvatske i Slavonije, nadvojvotkinja Austrije, vojvotkinja Burgundije, Gornje i Donje Šlezije, Brabanta, Milana, Štajerske, Koruške, Kranjske, Mantove, Parme, Piacenze, Limburga, Luxemburga,

Felderna, Würtemberga, markgrofica Svetoga Rimskog Carstva Moravske, Burgaua, Gornjeg i Donjeg Caussnitza, kneginja Švapske i Sedmogradske, grofica Habsburška, Flandernska, Tirolska, Pfyrtska, Kiburska, Gorice, Gradiske i Artoisa, zemaljska grofica Elsa, grofica Namurska, gospodarica na Windisch Marku, k Partenau, Salinsu, Mecklenu, vojvotkinja Lotaringije i Barza, velika vojvotkinja Toskane.

S kraljevskom i nadvojvodskom čašću i veličanstvom, koje nam je dao Svemogućí Bog u svoj očinskoj providnosti, a koji Nas je sada ukrasio plemenitim i plemićkim redovima i podanicima. Mi s ovim pismom javno potvrđujemo i svima objavljujemo da smo Mi najmilostivije spremni podići u višu čast i diku one čiji predci su, i one koji su na Našem i Naš kraljevski i nadvojvodski dvor vjerno i poslušno služili, ispred drugih se odlikovali nepokolebljivom privrženost., lijepo se ponijeli, tako da bi i drugi istodobno bili potaknuti i ohrabreni njihovim milostivim nagradama, da slijede njihovo dobro vladanje i izvršavanje plemićkih djela.

Onda Mi milostivo promatramo, uočavamo i uzimamo u obzir plemenite dobre navike, razumnost i spretnost, a i vjernost i junaštvo, kojima je nadaren Naš dragi i vjerni MATIJA DEGORICIJA, kapetan Karlovačke-Otočke pješačke pukovnije, a to je poznato i mnogima priopćeno. On je stupio u vojne dužnosti već prije mnogo godina, kao redoviti vojnik kod ove spomenute pukovnije sa svojom nepokolebljivom odanošću, pokazanim junaštvom, postignutim izvrsnim znanjem vojne znanosti, zaslužio je unapređenje u rang pravog kapetana. To je isto zavrijedio i u svojoj sadašnjoj službi, a i osobito za vrijeme krvavih ratova s Otomanskom Portom, a zatim u borbama s krunama Francuske i Španjolske, zatim u borbama, opsadama i bitkama na otvorenim bojnim poljima u kojima je sudjelovao i gdje je od neprijatelja mnoge rane zadobio. On je za Nas i i Naš kraljevski i nadvojvodski dvor kroz više od trideset godina ispunio mnoge i vrijedne zadaće uz zadovoljstvo Generalata i njegovih pretpostavljenih časnika u postrojbama. S obzirom na sve gore navedeno, a posebice zbog njegovih vojnih zasluga, taj spomenuti molitelj je kod Nas postigao najvišu milost, pa s do sada pokazanom najvjernijom doživotnom odanošću i sa željom da to isto nastavi dalje, zbog njegovih dobrih osobina ovo se dobro mora i valja učiniti.

Pa s dobro promišljenom odlukom i uz dobar savjet, pravo znanje i s potpunom kraljevskom i nadvojvodskom moći, iskazali smo osobitu milost njemu, MATIJI DEGORICIJI, podigli ga i udostojili u plemićki stalež, i njega i njegove zakonite krvne srodnike, kao i njihovih potomaka potomke, muškoga i ženskoga roda, a istodobno smo ga proglasili za pravu plemenitu osobu i pridružili u grupu i društvo plemenitih Svetoga Rimskoga Carstva, u svim Našim nasljednim kraljevinama, kneževinama i zemljama, a također mu najmilostivije dali pridjev od Freunwaldta

Ovo činimo da ih podižemo i primimo u položaj i stalež plemstva, tj. da se družu s pravim plemenitim osobama rođenim u Svetom Rimskom Carstvu i u svim

Našim nasljednim kraljevinama, kneževinama i zemljama da budu njima ravni i povezani, kao što je prije navedeno s njihovim društvima i zajednicama.

Dopuštamo i omogućujemo im da od sada i sva buduća vremena upotrebljavaju pridjev od Freunwaldta, i da ga mogu pisati i njime se zvati.

Odlučujemo, uspostavljamo, određujemo i zahtijevamo da sada, on, MATIJA DEGORICIJA pl. Freunwaldtski, njegovi zakoniti krvni potomci i njihovih potomaka potomci, muškoga i ženskoga roda, od svih i u svim časnim i plemićkim događajima, djelima, poslovima, duhovnim i svjetovnim budu promatrani, štovani i uzdignuti kao plemići; nadalje, da imaju sve i svake plemićke časti, dostojanstva, koristi, slobode, prava i zakone; da budu primljeni u duhovne službe, na njihove više i visoke škole, urede, duhovna i svjetovna lica, prema običajima i pravilima tih učilišta; jednako kao i drugi rođeni plemići Naši i Svetoga Rimskoga Carstva, koji imaju pravo na uživanje lica i plemićke viteške igre u kojima i oni imaju pravo biti sudionici kao i sve druge sudove držati, osude donositi i suditi, a svega toga moraju biti dostojni i k tomu pravedni i pristupačni.

Grb

Za dalji dokaz ove naše milosti i podizanja u plemićki stalež, Mi smo njemu, MATIJI DEGORICIJI pl. Freunwaldtskom, najmilostivije sljedeći plemićki grb s ukrasom dodijelili i opunomoćili ga da sve to koristi i nosi:

Na duguljastom i dolje šiljasto okruglom na četiri polja razdijeljenom štitu, nalaze se na prednjem gornjem i stražnjem donjem crvenom polju tri zelene jele koje su poredane jedna iza druge na zelenom tlu, na stražnjem gornjem i prednjem donjem crnom polju, unutra je okrenut zlatno-žuti orolav (grifon) s otvorenim kljunom, crvenim isplaženim jezikom, raširenim krilima, i pod sobom podvinutim repom, a u obje pandže drži golu sablju.

Na štitu se nalazi nadesno okrenuta otvorena turnirska kaciga s odgovarajućim zlatnim ukrasima, a sve je okruženo crno-zlatnim plaštem, koji visi i koji je na desnoj strani zlatne boje, a na lijevoj srebrne s crvenim točkama.

Iznad kacige, između dva unutra okrenuta orlovska krila izlazi nadesno gore opisani zlatni orolav (grifon). Taj se plemićki grb i ukras vidi naslikan i u bojama pravilno nacrtan na sredini nadvojvodske diplome o dodjeli plemstva i grba. Pristupimo također i dopuštamo njemu, MATIJI DEGORICIJI pl. Freunwaldtskom, njegovim zakonitim krvnim potomcima i njihovih potomaka potomcima, muškoga i ženskoga roda, da od sada i sva buduća vremena, mogu, znadu i smiju koristiti i uživati naprijed opisani plemićki grb kao i ukras i pečat od voska u svim i svakim plemićkim događajima, djelima, poslovima, kao i u ozbiljnim bojama, jurišima, bitkama, borbama, turnirima, mačevanjima, viteškim igrama i ratovima; na zastavama, taborima, pečatima, žigovima, ukrasima, kod sprovida.

na slikama, i dakako, svugdje i svagdje, po svojim častima i potrebama; prema drugima, koji takav isti prije opisani grb i pridjevak nose i da stoje na svome pravu bez štete. Ovdje objavljujemo svim i svakim knezovima izbornicima, knezovima, duhovnim i svjetovnim prelatima, grofovima, barunima, gospodarima, vitezovima i vojnicima, da smo po našoj odluci i zapovijedi, kao i snagom ovoga pisma najmilostivije zahtijevali od Naših podloženih poglavarstava, stanovnika i podanika, da spomenutoga MATIJU DEGORICIJU pl. Freunwaldtskoga, njegove zakonite krvne potomke i njihovih potomaka potomke, muškoga i ženskoga roda, tako i tako, da ih za sva vremena kao i druge prave plemiće Svetoga Rimskoga Carstva i Naših nasljednih kraljevina, kneževina i zemalja, koji uživaju leno i turnire, prime, drže, pripuste, priznaju i časte u svim duhovnim i svjetovnim položajima, učilištima i onim poslovima koji su naprijed opisani, kao i da njih na označenim Našim milostima i slobodama ne prevare, nego ih brane, štite, rukovode i puste da u potpunosti kod toga ostanu, kao i da sve to mogu u miru koristiti i uživati; ne manje kod svih Naših i Naših potomaka, austrijskih kraljeva i nadvojvoda; da oni sami ništa protiv toga ne poduzmu ili nekom drugom puste da to isto čini, a po sveopćoj želji svakome takvom neka bude Naša teška kazna i nemilost, a još k tomu i globa-kazna; da se takav odijeli od pedeset kovanih obilježenih zlatnika koje mora platiti pola nama u Našu blagajnu, a pola zlatnika povrijeđenim, bez kolebanja svaki put kada naopako radi. Ovo mislimo ozbiljno za izjavu ovoga pisma koje je opečaćeno-ovjereno Našim carskim-kraljevskim-nadvojvodskim obješenim velikim pečatom.

Izvršeno u Beču, Našem glavnom gradu i prijestolnici, dvadesetsedmoga dana mjeseca listopada godine sedamnaest stotina pedeset i devete iza poroda Isusa Krista, Našega dragog Gospodina i Dušobrižnika punog milosti i u dvadesetoj godini Našega Carstva.

Maria Theresia

Illeg.

Illeg.

Johann Graf ill.

Ad Mandatum Sac. Cas.

Regiae Majestatis proprium

Sign. ill.

Theodor von Thornn

Sign. ill.

Illeg. (pečat, potpis i ovjera)

Sl. 2. Uljani portret Matije Degoricije (1688.-1761.), HPM Zagreb, inv. br. 2430

Matija Degoricija rođen je u Senju 2. prosinca 1688., a umro 1761. u Sincu. Vjerojatno je u vojnu službu ušao oko 1629. i služio je u pješaštvu Otočke graničarske pukovnije Vojne krajine. Bio je oženjen Lucijom⁶ rođenom 1692. u Senju, koja je umrla 1761. u Senju.⁷

⁶ M. SCHNEIDER, 1982, 70. i 71.

⁷ Portreti u ulju na platnu Matije i Lucije Degoricija koje je naslikao nepoznati slikar godine 1861., a danas se nalaze u Hrvatskom povijesnom muzeju u Zagrebu, inv. broj. 2430 i 2429. Portreti su dugo bili u Senju. Darovao ih je Ivan Kukuljević Sakeinski Narodnom muzeju u Zagrebu, a poslije su dospjeli u Hrvatski povijesni muzej.

Kukuljević je tvrdio da je ove portrete naslikao senjski pavlin Markgraf, ali to nije točno jer je pavlin Markgraf umro 1704., a portreti su naslikani 1761. godine, pa se ne slažu godine izrade ovih portreta i smrti pavlina Markgrafa. Portreti su restaurirani 1919. Dimenzije slika su 84/65 cm, bs. Na portretima se nalazi napisana godina rođenja i smrti Matije i Lucije Degoricija, a u desnom kutu portreta ulja na platnu Matije Degoricije naslikan je njegov obiteljski grb.

Sl. 3. Uljani portret Lucije Degoricija (1692.-1761.), HPM Zagreb, inv. br. 2429

Pješački kapetan Otočke graničarske pukovnije Matija Degoricija kasnije je bio promaknut u carskog majora Vojne krajine i u tom je činu i umirovljen.⁸ Živjeli su u Sincu, a jedan ogranak obitelji živio je u Zagrebu. U ovu obitelj priženile su se i obitelji drugog prezimena, koje danas nose ovo prezime i pripadaju građanskim obiteljima Degoricija. Obitelj Degoricija ubrajamo u Primorce među Otočanima, a doselili su zajedno s Bakarićima i Žubrinićima na područje Gacke (Sinac), te se kasnije naselili i u Kompolje, gdje i danas živi nekoliko obitelji. Služili su kao časnici u vojnoj posadi tvrđavnog naselja Otočac, Prozor i Brinje. Krajem 17. st. spominje se Matija Degoricija, stražmeštar tvrđave Otočac, zajedno s vojvodom Matom Oreškovićem i zastavnikom Juricom Oreškovićem iz tvrđavnog naselja Otočac. Nekoliko članova ove plemićke obitelji služilo je kao časnici najčešće u Otočkoj

⁸ V. DUJŠIN, 1938, 162; S. PAVIČIĆ, 1962, 54.

graničarskoj pukovnici, a u manjem broju i u drugim pukovnijama Vojne krajine.

Nikola Degoricija rođen je 1720. u Sincu, imao je čin poručnika i služio je kao časnik Otočke graničarske pukovnije.

Petar Degoricija rođen je 1745. u Otočcu, služio je kao časnik u Otočkoj graničarskoj pješačkoj pukovnici u Ličkom Novom.

Franjo Degoricija rođen je 10. svibnja 1752. u Sincu, služio u Otočkoj graničarskoj pješačkoj pukovnici, a umirovljen je 1808. u činu carskog majora.

Poznat je njegov podvig od 15. studenog 1796. u bitci kod Arcole,⁹ kada je prisilio francuskog cara Napoleona Bonapartea da se povuče i time zaustavio njegov prodor, pa se zahvaljujući njegovu podvigu i junaštvu austrijska vojska mogla konsolidirati za daljnju obranu i protunapad.¹⁰

Mihael Degoricija rođen je 1754. u Sincu, a umro 3. ožujka 1803. u Karlovcu,¹¹ imao je čin kapetana i bio zapovjednik korpusa u Otočkoj pješačkoj graničarskoj pukovnici.

Vid Degoricija rođen je 1765., također je bio časnik, od 1785. službovao u Otočkoj graničarskoj pješačkoj pukovnici

Kazimir Degoricija rođen je 1784. u Sincu. Kao kadet započeo je vojničku službu u Otočkoj pješačkoj graničarskoj pukovnici, a 1854. otpušten je iz vojske zbog zdravstvenih razloga. Umro je 1870. u Senju, gdje je živio kao vojni umirovljenik austrijske vojske.

Nikola Degoricija rođen je 29. studenoga 1794. u Sincu, a umro 10. kolovoza 1854. u Bjelovaru. Završio je 1805. Vojnu akademiju u Wiener Neustadtu (Theresianum), te je 1842. unaprijeđen u austrijskoga carskog kapetana sa službom u Bjelovaru. Od 21. travnja 1813. do rujna 1814. služio je kao časnik u Napoleonovoj francuskoj vojsci u Ilirskim provincijama, tj. u 9eme Regiment de Chevau-legers (cote 2Yb 846).¹² Nakon pada Napoleona 1814. ponovno se vratio kao časnik u austrijsku vojsku. Bio je obrazovan i imao je u vlasništvu bogatu knjižnicu s nekoliko tisuća knjiga.

⁹ F. BACH, 1855, 57.

¹⁰ F. BACH, 1855, 58.

¹¹ F. BACH, 1855, 147.

¹² Podatci uzeti iz francuskog vojnog dokumenta od 18. svibnja 1989. godine, tj. odgovora Ministarstva obrane Republike Francuske gospođi Tatjani Former iz New Yorka, koja je tražila podatke o sudjelovanju Nikole Degoricije u francuskoj vojsci Napoleona Bonapartea od 1813. do 1814. godine. Odgovor na upit poslao je Directeur Service Historique de l'Arme de Terre, Vieux Fort, Chateau de Vincennes, 943000 Vincennes, France. Iz navedenog dopisa vidljivo je da je Nikola Degoricija bio časnik francuske vojske Napoleona Bonapartea od 21. travnja 1813. do rujna 1814. godine, a nakon poraza francuske vojske 1814. godine ponovno je služio u austrijskoj vojsci kao časnik s jednim činom manje.

Sl. 4. Grbovnica o dodjeli plemstva i grba Matiji Degoriciji i njegovim nasljednicima (Original grbovnice u posjedu Mirjane Lewis iz Pariza)

Karlo Degoricija rođen je 13. veljače 1805. u Sincu, a umro 26. 7. 1870. u Vinkovcima. Bio je narednik austrijske vojske, oženjen Adolfinom Huber iz Nove Gradiške.

Ivan Degoricija službovao je kao narednik austrijske vojske u Bjelovaru, gdje je i umirovljen 1854., a umro je 1858. u Bjelovaru.

Mijo Degoricija rođen je 22. 8. 1839. u Otočcu, a umro 1896. u Zagrebu. Službovao je kao šumar u raznim dijelovima Like i Gorskoga kotara.

Karlo Degoricija rođen je 3. 12. 1839., a umro 1919. u Zagrebu kao umirovljeni major. Oženjen je bio Emilijom Schieder iz Karlovca, koja je rođena u gradu Churu u Švicarskoj.

Nekoliko članova ove ugledne časničke plemićke obitelji bili su svećenici, koji su služili kao župnici i kapelani u raznim mjestima Like i Gacke, a i šire.

Tako se spominje Šime Degoricija, kapelan od 1740. do 1742., Josip Juraj Degoricija od 1764. do 1775. i Franjo Martin Degoricija, otočki kapelan iz 1789.¹³ U Sincu je župnik do 1799. bio Josip pl. Degoricija.

Dragutin Degoricija rođen je 24. listopada 1848., zadnji je muški potomak ove plemićke obitelji. Služio je kao časnik austrijske vojske u činu carskog kapetana. Završio je Vojnu akademiju Theresianum. Umirovljen je 1888. godine u činu carskog kapetana, a nakon toga iste godine je i umro u Zagrebu. Pokopan je na zagrebačkom groblju Mirogoj.¹⁴

¹³ M. RAJKOVIĆ, 1997, 73-77.

¹⁴ Nadgrobni spomenik krajiškom kapetanu Dragutinu Degoriciji na Mirogoju u Zagrebu podigli su majka i sestra, a to je vidljivo iz natpisa na nadgrobnom spomeniku. Grob se nalazi u grobnom polju, 10. razredu I i grobu broj 67.

U Kopolju danas žive tri porodice Degoricija, a u novije vrijeme članovi ove obitelji iselili su u Otočac, Zagreb i Kutinu.¹⁵

Po popisu stanovništva od 1929. godine u Kopolju je živjelo 5 obitelji Degoricija, Bjelovaru 2, Grubišnom Polju 4 i u Slatini 1 obitelj.

Literatura

- Franz BACH, *Otochaner Regiments Geschichte*, Trst, 1855.
Viktor DUJŠIN, *Zbornik plemstva u Hrvatskoj, Slavoniji, Dalmaciji, Bosni i Hercegovini, Dubrovniku, Kotoru i Vojvodini*, Zagreb, 1938.
Franjo Julije FRAS, *Cjelovita topografija Karlovačke Vojne krajine* (Zlata Derossi, prijevod s njemačkog jezika), Ličke Župe, Gospić, 1988. /reprint izdanje/
Milan KRANJČEVIĆ, *Kopolje, Katedra Čakavskog sabora pokrajine Gacke*, Otočac, 1998.
Enver LJUBOVIĆ, *Grbovi plemstva Gacke i Like*, IK Adamić, Rijeka, 2001.
Stjepan PAVIČIĆ, *Seobe i naselja u Lici*, *Zbornik za narodne običaje*, knj. 41, JAZU, Zagreb, 1962.
Mile RAJKOVIĆ, *Župa Otočac*, Časopis Grada Otočca, 3, Narodno sveučilište Otočac i Poglavarstvo Grada Otočca, Otočac, 1997.
Marija SCHNEIDER, *Portreti 16.-18. st.*, Povijesni muzej Hrvatske, Zagreb, 1982.

Izvori-vrela

1. Matice krštenih, vjenčanih i umrlih Župe Senj
2. Popis u Arhivu HAZU broj 94
3. Stališ Duša Župe Otočac, 1740.-1789.
4. Stališ duša Župe Senj, 1760.-1780.
5. Obiteljski arhivski fond Tatjane Former iz New Yorka i Mirjane Lewis iz Pariza
4. Service Historique de l' Armee de Terre Vieux Fort, Chateau de Vincennes 94300 Vincennes – France
5. Hrvatski školski muzej Zagreb

Tekst nadgrobnog natpisa glasi:
Vječni sanak ovde sniva
DRAGUTIN DEGORICZIA-FREUNWALDTSKI
c. kr. kapetan u miru
rođen 24. listopada 1848., umro 2. travnja 1888.
Najmilijem sinu i bratu
razviljene majka i sestre.

¹⁵ M. KRANJČEVIĆ, nav. dj., str. 190.

DIE ADELSFAMILIE DEGORICIJA

Zusammenfassung

In diesem Artikel veröffentlicht der Autor, neben dem Wappen mit der Adelsurkunde über die Zuteilung des Adels und des Wappens, auch einige geschichtliche Daten über die Offiziersfamilie Degoricija.

Diese Familie stammt aus Gorizia und übersiedelte im Laufe des 17. Jhs. nach Senj, wo ihre Männer als Offiziere in der Militärbesatzung dienten. Später siedelten die Glieder von dieser Familie nach Lika (Sinac) über. Der eine Familienzweig lebte in Zagreb und der andere in Sinac. Als erfahrene Offiziere dienten sie in den Militärbesatzungen der Festungssiedlungen Otočac, Brinje und Prozor.

Der hervorragendste Glieder von dieser Adelsfamilie war der Infanterie- Grenzkapitän, später Major des Otočanerregiments der österreichischen Militärgrenze Matija Degoricija.

Matija Degoricija und seine Nachkommen bekamen in Wien am 27. Oktober 1759 von der österreichischen Königin Maria Theresia den Briefadel und das Wappen mit dem Titel von Freunwaldt für die militärischen Verdienste und den Eifer in der Ausübung des Militärdienstes.

THE NOBLE FAMILY DEGORICIJA

Summary

The author here publishes some most important historical facts about the noble officer's family Degoricija, about their coat of arms and their title-deed on the assignment of a noble rank and coat of arms. This family comes from Gorica and to Senj they moved during the 17th century, where they used to discharge officers' duties in the military garrison. Later some of the family moved to Lika (Sinac). One collateral family Degoricija lived in Zagreb and the other at Sinac. As the skilful officers, they used to perform their duties in fortress settlements of Otočac, Prozor and Brinje.

The most important member of that noble family was Matija Degoricija, a pedestrian border guard captain and later major of the Austrian military border land regiment from Otočac.

Matija Degoricija and his hereditary descendants were assigned from the Austrian empress Maria Theresa on the 27th October 1759 the inheritable Austrian nobility rank and coat of arms with the epithet "of Freunwaldt" for his military merits and his zeal in performing military duties.

Some members of the family were married to Senian girls and took part in public and political life of Senj. Many of them were after death buried at Senj.